

15,000 Rd.; den føres Reservecfonden til Laft, og Statsrevisionens Vedtegning er aldeles af samme Form som før: „Giver ikke Anledning til Indstilling.“ Jeg vil tage et følgende Aars Regnskab, nemlig Regnskabet for 1863—64; her er atter Underbalancen vorret, nemlig med 10,000 Rd. eller Noget derover. Statsrevisionen oplyser det, men finder Intet at erindre derved, og Vedtegningen lyder som før: „Giver ikke Anledning til Indstilling.“ Jeg ønskede endnu at tilføie, at man derimod paa et andet Sted udtrykkelig hævder den en Gang vedtagne Stilling med Hensyn til de Poster, der ere optagne paa Finantsloven. Der har nemlig i Aaret 1863—64 været ført til Udgift i Regnskabet 71 Rd. mere i Skatter, end der var bevilget. Skatter ere en af de Poster, som optages paa Finantsloven, og derom er der gjort Indstilling. Der er ført til Udgift 796 Rd. 30 St. mere end bevilget til Theaterbygningens Vedligeholdelse. Theaterbygningens Vedligeholdelse er opført paa Finantsloven, og derom er der gjort Indstilling, men om Reservecfondens yderligere Beholdelse med 10,000 Rd. er ingen Indstilling gjort. Det udtales, at det ikke give Anledning til Indstilling. At Statsrevisionen har hævdet, at der er en Reservecfond, forholder sig rigtigt, og da man ved at citere en en Ytring i Betænkningen for 1870—71 og at overfende den til Ministeriet — en Ytring, der for Resten ikke findes i den omtalte Betænkning — har opkastet det Spørgsmaal, hvorledes da egentlig det, at der var et Reservecfond, maatte forstaaes, skal jeg gjerne give en almindelig Forklaring deraf og belyse det ved en Passus i Betænkningen for 1868—69. Som jeg udviklede før, var det, der foregik i 1856—57, at Theatret fik en selvstændigere finansiel Stilling. Naar jeg skulde sammenligne Theatret efter den Tid med noget Velbeskjendt, vilde jeg sige, at det blev stillet omtrent som Instituter med særlige Fonds, Instituter, der nyde et fast Statstilskud, og jeg vil da sige om Reservecfonden, at det er en regnskabsmæssig Betegnelse for Theatrets finansielle Selvstændighed. Dette vil jeg altsaa give som en Forklaring af, hvad der er sagt i Betænkningen for 1870—71. og jeg vil bestemt værgе mig imod at have nogen Del i den Forklaring, som Statsrevisionen for 1874—75 har været saa god at lægge ind i Ordene. Til Støtte for at man ogsaa tidligere har opfattet Sagen paa samme Maade, skal jeg tage en Passus af Betænkningen for 1868—69. Det oplyses der, at et Bølsb paa Tillægsbevillingen ikke var rigtig posteret, eftersom Tillægsbevillingen hørte til eet Aar og Posteringen til et andet, og der var desuden en Uoverensstemmelse mellem Theatret og Sørs Akademis Regnskaber. Statsrevisionen bemærker da: „men da Theatret har et fast Tilskud, og det ikke i almindelig Forstand er bundet til Regnskabsaaret, hvorfor dets lovligt bestaaende Reservecfond er en Betegnelse“. Altsaa

derfor, at det ikke i almindelig Forstand er bundet til Finantsaaret, er den lovligt bestaaende Reservecfond en Betegnelse. Jeg vil henlede den ærede Ordførers Opmærksomhed paa denne Udtalelse og stille den imod den Maade, hvorpaa han fremhævede, at vi havde eetaarige Finantslove. Nei, Meningen med Theatrets Reservecfond er netop den at hævde Theatret ud over det Tryk, som de eetaarige Finantslove lagde paa det. Derfor er Reservecfonden en Betegnelse for dets finansielle Selvstændighed. — Jeg tror nu at have godtgjort, at Statsrevisionen, naar den vil begrunde de to Indstillinger, den har gjort, just ikke med god Høie skal vise hen til sine Forgængere, thi de have taget den Sag paa en ganske anden Maade. Efter tidligere Praxis vilde Vedtegningen have været: „Giver ikke Anledning til Indstilling“. Selv om man nu imidlertid hævder det Standpunkt, som Flertallet indtager i Sagen — jeg behøver ikke at sige, at jeg ikke forudsætter det som Noget, der kan være rigtigt; thi det er ubetinget forkert — vilde denne Indstilling være noget aldeles Uhørt; thi til Grund for disse to Indstillinger ligger aabenbart den Betragtning, at Bevillingsmyndigheden skulde være omgaaet, hvad der aldrig har været tænkt paa. Derfor angaar Undersøgelsen af, hvilke Udgifter der i og for sig have været uforsvarlige, et ganske underordnet Punkt, hvorimod det netop havde været Hovedsagen, dersom Indstillingen i Henhold til den tidligere Betragtning af Sagen — den, der gjaldt fra 1856—57 til 1859—60 — skulde have været retfærdig gjort. Man maatte da have paataget sig at vise, f. Ex. hvorledes Theaterbestyrelsen skulde have tilveiebragt den Indtægt, som var beregnet paa Pubgettet, uden at have Dekorationer at spille med. Naar man havde kunnet estervise noget Saadant, vilde man have kunnet give et Bink om, at Udgifterne vare utilbørlige og kunde have været undgaaede; men naar man maa indrømme, at det har været umuligt at skaffe Indtægter tilveie uden at skaffe Garderobe, Dekorationer, Kulisser, kort Alt, hvad der kræves til Theatrets Udstyr, paastaar jeg, at den Indstilling, som Flertallet nu har gjort, er i allerførste Strid med Sagen, efter hvad der lod sig vente efter den i 1856—57 tilveiebragte Tilstand. Hermed skal jeg overgive de to Indstillinger til deres Skjæbne, og er det lykkes mig at faste noget Lys over Sagen, for den ærede Ordfører ventede, skal jeg være meget tilfreds med det Foredrag, jeg har holdt.

Endnu ønsker jeg at sige et Par Ord angaaende den sidste Indstilling, der angaar Overskrifelserne ved Theaterbygningen. Vil man forstaa Beskaffenheden af disse Overskrifelser, maa man ganske vist tage til Udgangspunkt Loven om Theaterbygningens Opførelse af 1870; men jeg tror ikke, man gjør Ret i at dvæle alene ved de Bestemmelser, som den ærede Ordfører for Flertallet oplæste for os. Der findes andre Bestem-